

[Bertel Haarder]

Skattetrykket har aldrig været så højt, som det bliver til næste år. Det bliver sejt at få det ned igen. Vi lever ikke i en sparetid, men i en soldetid. Vi erkender, at vi på mange måder er på vej ud i et servicesamfund, men vi kan ikke se, hvorfor denne service ikke skulle være så værdifuld, at man kunne vænne befolkningen til at betale derfor. Det ville spare os mange bekymringer.

Det er en let forklarlig naturlov, at jo større offentlige udgifter vi har, jo større bliver pressionen for at få endnu større udgifter. Vi ser det overalt, også i partiernes ændringsforslag til finanslovforlaget. Kun 3 af folketingets 12 partier vil spare mere end regeringen. Resten vil have større udgifter, hver på sit område.

De konservative vil have mere til politiet, men tager så et langt større beløb fra den samme konto og fra det samme politi gennem en såkaldt lineær besparelse. Hvis denne 3 pct.s besparelse ikke skal ramme lønningerne, så vil den efterlade biblioteker uden bogindkøb, forskere uden noget at forske med og kontorfolk uden skrivemaskiner, og hvis den rammer lønningerne, så spares der jo ikke så meget, hvis det betyder afskedigelser. Det duer ikke længere med disse lineære spareindgreb. Det er andre ting, der skal til. Jeg går ud fra som en selvfølge, at det konservative folkeparti i morgen ikke vil stemme imod en række besparelser foreslået af regeringen på områder, hvor partiet selv ønsker en langt større besparelse gennemført ved hjælp af denne generelle 3 pct.s besparelse.

Man kan selvfølgelig løse problemet ved at sige hokuspokus ligesom fremskridtspartiet, som stik mod al økonomisk sagkundskab tror, at lønmodtagerne bliver så taknemlige for at få forkrøbet den offentlige sektor, at de går med på en frivillig lønnedgang, som derefter stik mod alle økonomiske eksperter skulle skaffe arbejde til alle på nogle få måneder. Ja men hvis der nu går lidt tid, før miraklet indtræder, hvor bliver besparelsen ved personalebegrænsningen så af? Hvor bliver skattelettelserne så af? Og hvordan vil partiet hindre privat aftalte lønforhøjelser, som jo er det problem, alle lande har haft overmenneskelige vanskeligheder ved at løse?

Og det sidste spørgsmål: hvor vil partiet finde sin parlamentariske støtte? Jo, siger hr. Glistrup, vi har en sjettedel af stemmerne og

skal bare have en sjettedel indflydelse. Ja men er det sådan under parlamentarisk styre? Nej, sådan er det ingen steder. Yderpartier må af sur matematisk nødvendighed have mindre indflydelse end midterpartier, langt mindre. Sådan er det. Det er lige så selvfølgelig, som at to ikke er nok til at danne et flertal af fem. Det er den tredje, der kommer til, som får den afgørende indflydelse. Jeg havde nær sagt desværre, men det er uundgåeligt, at det er sådan. Derfor er hr. Glistrups og hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s taler om, at fremskridtspartiet bare skal have en sjettedel indflydelse, rent parlamentarisk vrøvl – undskyld ordet . . .

Formanden:

Nej, ikke undskyld ordet, men jeg må igen, som jeg gjorde i forbindelse med hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s tale gøre opmærksom på, at det er ændringsforslagene, vi drøfter. Jeg indrømmer, at når hr. Svend Andersen (Rosk. a.) har talt om spørgsmål ud over ændringsforslagene, så kan andre også gøre det. Store dele af hr. Bertel Haarders tale gælder debatten og ikke ændringsforslagene.

Bertel Haarder (V):

Jeg ville netop sige om fremskridtspartiets ændringsforslag, at dem er vi jo blevet afskåret fra at gennemgå og kritisere. Vi har ikke haft mulighed for at lade finansministeriets embedsmænd vurdere konsekvenserne af dem. Vi har overhovedet ikke mulighed for at lade dem indgå i en debat. Noget lignende er aldrig set i dansk parlamentarisk historie. Det næste bliver, at fremskridtspartiet insisterer på at stille flere tusinde ændringsforslag mundtligt ved tredje behandling, fordi sekretariatet ikke får chance for at renskrive dem.

Hvis man vil nedbryde folketingets muligheder for at arbejde, så kan man gøre det. Vi andre kan kun håbe, at vælgerne vågner op og forhindrer, at fremskridtspartiet misbruger deres stemmer til noget sådant.

Venstre ønsker, at den offentlige sektor, når krisen er indkapslet, skal genantage en mere naturlig størrelse. Men vi kunne ikke drømme om at foretage den invalidering, som fremskridtspartiet foreslår, og som alene kan begrundes med en fanatisk ideologisk hensynsløshed, som kun de mest forbenede